

Sygn. akt II CSK 336/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Z. L.

przy uczestnictwie I. K. - O.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ł. adwokatowi M.P. wynagrodzenie w kwocie 1750,- (tysiąc siedemset pięćdziesiąt) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący nawiązując do oczywistej zasadności skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 172, 336, 206 i 339 k.c. i przedstawia wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym

rozumieniu. Szczegółowa analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącego w świetle motywów zaskarżonego postanowienia mogą wskazywać jedynie na odmienny pogląd, niż Sądu Okręgowego, w celu oceny zaoferowanych dowodów i pominięcie ich części zwłaszcza w zakresie kilkukrotnych propozycji bezpłatnego przeniesienia przez uczestniczkę udziału w nieruchomości. Nie ma także sporu, że w sprawach o zasiedzenie udziału we współwłasności art. 339 k.c. nie ma zastosowania, a więc Sąd drugiej instancji nie mógł naruszyć tego przepisu. Argumenty zawarte we wniosku nie pozwalają bez dogłębnej oraz szczegółowej analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz uczestniczki nie orzeczono, bo wniosek pełnomocnika uczestniczki dotyczy jedynie wniosku o oddalenie skargi kasacyjnej, zaś o kosztach pełnomocnika z urzędu wnioskodawcy orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 ust. 7 w zw. z § 11 pkt 1 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714).